

EN CLAU DE FLOR

1. Descripció de l'espectacle

En clau de Flor és un espectacle poètic-musical basat en una selecció de textos del llibre **“Viatges i Flors”** de Mercè Rodoreda, amb música original de Lluís Vidal. És un continu diàleg entre la música i la paraula.

La música és el vehicle que permet lligar els textos de forma seguida i lineal. En certs moments la paraula i la música conviuen juntes per esdevenir, les dues alhora, protagonistes de l'escena. Això permet crear diferents atmosferes i ambients dramàtics implícits en els textos de Mercè Rodoreda. En d'altres ocasions, és la paraula qui dona pas a la música deixant l'eco del text sobre l'harmonia d'aquesta.

Els textos triats condueixen cap al màgic món de les flors. L'autora escenifica i humanitza les personalitats de les protagonistes florals. S'hi troben la Flor Ballarina, la Flor Desesperada, la Flor Felicitat o el Flor Cavaller, entre moltes altres. *(Veure annex II)*

2. Continguts artístics i objectius

Els textos escollits, com ja hem dit, estan dins al recull de relats breus titulat: “**Viatges i Flors**”.

Aquest llibre està dividit en dues parts. La primera *Viatges a uns quants pobles* i la segona *Flors de debò*. Són dos reculls de poemes que va anar fent l'escriptora entra la seva estada a l'exili i quan va tornar a Catalunya, a Romanyà de la Selva. Tant els pobles com les flors són existències imaginàries a la frontera del somni, poèticament brutals, sensacionals. Les narracions triades per aquest espectacle pertanyen a la segona part d'aquest llibre: *Flors de debò*.

Les imatges de *Flors de debò*, neixen d'una experiència directa de la realitat. Les descripcions d'unes insòlites creacions botàniques s'oposen, encara que sigui implícitament, a unes “flors falses”, és a dir, unes flors reals conegudes pel lector. Així mateix, l'univers de plantes meravelloses s'alça com una alternativa a la realitat, alhora que qüestiona el caràcter veritable d'aquesta.

El recull reflecteix també la importància que té el detall en les obres de Rodoreda. Les flors es diferencien per minúcies: la manera d'enrotllar-se a un branca o de tremolar al vent, un color difícil de definir, o bé una debilitat que afecta a la seva natura vegetal. A partir de tot això Rodoreda aconsegueix construir mons inoblidables, plens d'expressivitat, i uns éssers que no són menys suggestius.

La música de l'espectacle és un compendi de composicions antigues i de nova creació de Lluís Vidal. La seva música, de caire intimista, acompanya i crea les atmosferes de cada flor, tot suggerint amb cada acord les diferents olors i sentiments de cadascuna d'elles. Es tracta d'una música escrita a cavall entre la tradició clàssica contemporània i la jazzística, la qual cosa proporciona multitud de recursos harmònics, rítmics i melòdics a l'espectacle.

objectius

Fer un espectacle multidisciplinari on la música i la paraula conviuen al mateix nivell per endinsar-se més en el cor del relat

Recrear els ambients de l'obra de Mercè Rodoreda i aportar noves visions dels seus relats.

Crear un espectacle dinàmic i entenedora apta per a tots els públics.

3. Fitxa artística

Lluís Vidal i Berta Vidal comencen a treballar junts per primera vegada el 2011, quan van rebre l'encàrrec d'inaugurar els actes que es duen a terme al festival DoReMiFa'n Flors celebrat a Calonge. Allà representen per primera vegada un petit tast del que seria més tard l'espectacle recital. Posteriorment ho tornen a representar en un acte del PEN Català.

Recentment, amb el seu format definitiu, s'ha estrenat al Jamboree.

4. Posada en escena

La posada en escena és molt austera. Un pianista a l'extrem de l'espai i un tamboret al costat del piano.

L'escena transcorre en un "bar": un espai íntim i recollit on dos artistes, pianista i actriu, es troben per explicar una història, la història de les flors, en un ambient distès i desenfadat.

Text: Mercè Rodoreda

Música: Lluís Vidal

Durada aprox.: 50m.

Actriu: Berta Vidal

Piano: Lluís Vidal

(Veure annex I)

Annex I

CURRÍCULUMS

LLUÍS VIDAL, *Piano*

Neix a Barcelona on cursa els seus estudis musicals al Conservatori Superior Municipal de Música.

Ha estat fundador de l'**Orquestra de Cambra Teatre Lliure** (1985), dels grups de jazz **Catalònia** (1977), **Onix** (1983), **Ictus** (1987) i del seu propi trio, així com del grup de tangos **Araca** (1995).

Ha enregistrat nombrosos programes per a ràdio i televisió i ha actuat en els festivals més importants d'Espanya, Portugal, França, Anglaterra, Dinamarca, Suècia, Holanda, Alemanya, Bèlgica, Àustria, Itàlia, Bulgària, Israel, E.E.U.U., Xina i Argentina.

Ha col·laborat amb músics de jazz com Dave Douglas, Winton Marsalis, John Abercrombie, Dave Liebman i Kenny Wheeler entre d'altres, amb músics clàssics com Josep Pons, Walter Boykens, i H.K. Gruber i amb els músics de tango: Rodolfo Mederos, Horacio Ferrer i Pablo Mainetti.

Ha actuat amb la Lincoln Center Jazz Orchestra amb la Big Band de la RTV belga amb l'Orquestra Ciudad de Granada amb l'Orquestra Nacional de Cambra d'Andorra amb la Beethoven Academie de Bèlgica amb l'Orquestra de Cámara Andrés Segovia amb l'Orquestra Nacional de España amb la Real Filharmonía de Galicia i amb l'Orquestra de Valencia.

Durant divuit anys ha format part de l'Orquestra de Cambra Teatre Lliure, duent a terme una intensa activitat com a pianista, arranjador, compositor i director artístic i musical.

Com a compositor ha rebut nombrosos encàrrecs entre els que destaquen: **From chaos with love** (2011) encàrrec del grup BCN216, **Concierto para Quinteto de Metales y Orquesta** (2010) encàrrec del grup Spanish Brass Luur Metalls, **La llegenda de Sant Jordi** (2009) encàrrec de la Cobla Sant Jordi, **Iberia** (2004) encàrrec de l'Orquestra Nacional de España, **Vermeer** (2001) encàrrec del festival Plaza i **Nueva York en un poeta** (1997), encàrrec de la Orquestra Ciudad de Granada.

Ha escrit música per al cinema, per al teatre, i nombroses obres per a big band, orquestra, solistes i formacions diverses, a més del material que interpreta amb el seu trio o a piano sol.

Ha estat professor de l'**AMMJ** , del **Taller de Músics**, (del qual fou director musical durant tres anys), i actualment és professor de composició, big band, conjunt i piano dins el departament de jazz i música moderna de l'Escola Superior de Música de Catalunya (**ESMUC**).

Ha enregistrat més de vint discs com a líder i molts altres com a col.laborador.

Ha obtingut diversos premis de composició entre els que cal destacar el primer premi en el Concurs de Composició de Temes de Jazz de Mònaco i el primer premi en el Concurs de Composició de Jazz Llatí organitzat per l'SGAE.

Ha rebut el Premi Nacional de Música de la Generalitat de Catalunya i el de l'Associació de Músics de Jazz i Música Moderna de Catalunya al millor pianista i compositor en diverses edicions.

BERTA VIDAL *Actriu*

(Barcelona, 1986)

Llicenciada en art dramàtic a l'Institut del Teatre de Barcelona (curs 2012-2013)

Paral·lelament es forma en altres disciplines artístiques com és el piano i cant clàssic a l'Escola de Música del Palau, i saxo i harmonia al Taller de Músics. Ha realitzat diversos cursos de dansa (jazz i hip-hop) a l'escola Luthier i a l'escola de dansa Varium.

Ha format part del muntatge ***Tot és just i el món hi és construït a sobre***, dirigit per Pep Tosar, i de la producció de l'Institut del Teatre amb l'obra ***Baal*** de Bertolt Brecht, dirigida per Carme Portaceli.

També ha col·laborat en diversos projectes de teatre al carrer, els quals destaquen la col·laboració amb el **PEN català** pel *Dia Internacional de l'Escriptor Empresonat* 2010, i dos anys consecutius en les jornades de “**Doremifa'n Flors**” de Calonge.

Ha realitzat també locucions de contes infantils per a la editorial EDEBÉ

Recentment ha col·laborat amb l'Escola de Música del Palau, fent la dramaturgia i la narració de la Cantata ***La jove enginyosa*** (2012) i ***La cullera bruta*** (2013); i en l'obra ***La ciutat que parla, la ciutat sona*** d'Albert Guinovart, juntament amb Barcelona Brass Ensemble dins el marc del festival Internacional de Música de Cervera i en el Festival de Música de Torroella de Mongrí 2013.

Actualment forma part de la companyia **Big Will**, dirigida per Quim Lecina i Eva Hibernia, amb l'obra ***Big Will Shakespeare!!!***

Annex II

RECULL D'ALGUNS DELS TEXTOS DE LES FLORS DE L'ESPECTACLE

FLOR FELICITAT

Lluny, creix un arbre de porpra, vaporós, que fa una flor lluent com vidre, tornassolada com vidre, d'una matèria molt semblant a la matèria de la bombolla de sabó. Ni els estranys corrents de l'amor, ni l'aigua al punt de la set, és a dir, res d'aquest món no es pot comparar al plaer que regala mirar la flor -l'has de mirar estirat per terra-, ni al moment en què el sol de posta la fa cantar. A vegades hi ha deu persones estirades per terra, esperant, amb un desig malsà. Amb ulls glaçats, que canti la flor. Els dies són massa blancs, les nits massa fosques... el terreny, lleugerament amb pendís, acaba amb precipici sec arran d'un golf. La flor canta i adorm. Adormits com una fulla, els homes rodolen avall i van a parar a l'aigua on, després d'una caiguda vertical de cent vint-i-quatre metres, moren amb la boca oberta i amb les dents trencades. El peix forquilla els forada i se'ls comença a menjar de dins estant.

FLOR TRISTESA

Amb les fulles de color de pell de rata, es bada a les tardes de pluja quan les acàcies són un mar d'olor de mel. Oberta a la llum més morta, regala plors per tot. Si tingués mans li diries: "Té" i li donaries el mocador. Si marxés de puntetes cansat de la comèdia, sentiràs uns gemecs petits. Si marxés a passa llarga, s'espanta i calla. Si li dius "pobreta" estàs perdut. Val més fer el distret i mirar-la sense esme, esperar que es cansi i que passi muntanya amunt perquè ja no pot més.

FLOR LLAMINERA

Se't menja de viu en viu. T'agafa, et plega, se't fica a dins i escup els botons. T'assimila molt lentament perquè es veu que té la digestió difícil. Val més així.

FLOR CAVALLER

Aquesta flor no és una flor: és un flor. El flor cavaller és neguitós. I té la guerra amb el vent. El Flor Cavaller és morat amb un pistil de color de safrà. Es bada a la primavera i no s'acaba fins que les castanyes són madures. La seva missió és tocar la trompeta. El Flor Cavaller viu a dalt de tot de les parets i vigila. El vent vol olorar les flors i escampar-ne el parfum i el Flor Cavaller les avisa. Quan el vent arriba les troba tancades amb pany i forrellat. És una guerra molt fina: d'astúcia. El vent s'amaga, surt a la impensada, es disfressa de brisa, bufa a tres-cents l'hora. El Flor Cavaller, vestit de color de bisbe amb el pistil trompeta, senyor de les altes parets, sent venir el vent i, amb alegria, tararí!... tararí!... Flors tancades!- I si vols olorar fes-te la guitza que no me les esfullaràs.

Antonio Narváez

FLOR BALLARINA

És groga i molt escabellada. La tija té quatre circells. Es bada al pic de l'estiu, a l'alba, amb el sol. Els pètals neixen a petites embranzides, prims i rodons. I pengen avall. Escampa un perfum entre boscà- o sigui sec- i d'herba dallada- o sigui humit. Així que ha abocat tota l'esplendor a fora, els circells es despleguen i s'enrotllen a les branques més properes: queden tibants com filferros. Presonera, comença un treball extenuant d'alliberació. Lentament, gira damunt d'ella mateixa, dóna petites estrebades: a la dreta, a l'esquerra. Endavant, endarrere. Prova. I quan, després de paciència i pena tot el que ha aconseguit és estar cargolada, cessa tot esforç. I comença a rodar a l'inrevés: es descargola escabellada, pètals estesos. Quan para l'embranchida, torna a cargolar-se amb una voluntat infinita i a descargolar-se de pressa sense saber ben bé per què. Aquest patir dura hores i no s'acaba fins que la tija es trenca ran de circells i la flor penja cap per avall. Si passa una bona ànima i s'adona del mal quan comença- i porta tisores-, talla els circells i al flor pot viure en pau. Si és una mala ànima la deixa estar i encara s'hi diverteix.

FLOR LLAGOST

La Flor Llagost se't tira a sobre. És com una orquídia per la forma, i pel color, sembla feta de crema. Si vas distret per un jardí o per un bosc, és una sorpresa. La primera vegada –si ets ignorant–és una sorpresa angoixosa. Pam! Ja la tens encastada al damunt. No mira prim. Es clava alà on li sembla. Com una papallona alaestesa en capsa de vidre no es belluga fins que es panseix i mor. Se te'n tiren tres, a sobre. Més, no. Pam! una. Pam! dues. Pam! tres. I no t'hi encaparris. Encara que els facis uns quants xiulets dolços i les cridis per noms aviciats, és inútil. Tres, és el màxim que elles deuen considerar que pots dur a sobre. El més trist de tot és que aquesta sol·licitud tan mesurada no té perfum.

FLOR VERMELLA

Està clavada a la branca: sense coll. Encesa d'un vermell dolorós, quan l'aire s'atura i la bufa, la vora dels pètals tremola. I a la nit, quan l'herba és freda i les serps beuen llet, a cada pètal tibant li surt una gota de sang negra: plana i dura com les llavors de la síndria. Humida. És la malura. Val més no tocar-la. La malura crema la flor i a la malura la podreix un xàfec. Les lluernes, que són sàvies, encenen el fanalet. I miren.

FLOR MALALTA

Amaga la boqueta- se la tapa amb les fulles més petites. De tant en tant les fulles es separen, de la boqueta li surt fum blau, i xiula. Molt fi. Per fer-li companyia les flors de borratja li envien olor i la pluja la ruixa perquè no estigui trista. Viu i mor així: voltada d'efecte i gentilesa.